

Elveszthetetlen... megváltozhatatlan:
 Ragyogsz, ragyogsz az új utak felé...
 Érted remegünk vágyva, szakadatlan!
 Légy egészen ez árva nemzeté!
 Oh süss, vakíts, hogy szemünk fájjon tőle,
 és halványuljon el a szégyenünk,
 hogy kapjunk végre fényedtől erőre!
 Rázz talpra minket, tégy csodát velünk!

Az Idő jár... és csak megérlel mindent,
 millió szívnek hú burka alatt...
 Tedd tüzessé hát petyhüdt véreinket:
 Te márciusi örök-akarat!
 Álmodjunk újra szépet, vakmerőet,
 Hadd éljenek a váteszi igék...
 Az akaratunk az egekig nőhet,
 s fölélednek a korhadtt-venyigék.

Késmárk felől már friss szelek sikongnak,
 Bár Erdély földje még nem mind szabad,
 de ereje kél a tört sóhajoknak...
 A rab-magyar még most is él s remél.
 Koncert esengő napoknak már vége,
 új harcterekre ragad az idő...
 valóvá szépül szívünk tört reménye,
 A gyöngé törzsnek terebélye nő!

A kores-jelen tükrét mutasd meg nekünk,
 Hogy megdöbbenjen, — mert még tenni kell!
 Mert tenni akar felnőtt nemzedékünk
 és hunyászkodva már nem esdekel...
 Meg kell mutatnunk újra izmainkat,
 A mult méhéből törjél csak elő!...
 Ringasd valóvá titkolt vágyainkat,
 Te március, te csodátérlelő!

Radványi Sándor.

SZABADSÁG ÜNNEPÉN.

Ünnep ez a szép nap; szívben, templomokban
 A hazaszeretet fáklyája kilobban,
 Fényt derít a multra,
 Mikor szent hév gyújtá lelkünket, arcunkat,
 S szabadságért vívtuk gigászi harcunkat
 A világ bámulta.

Tavaszi sugártól a természet ébred,
 Hegyen, völgyön, síkon megmozdul az élet
 És nem hagy pihenni;
 Dalok zendülése, zászlók lobogása
 Hívogat bennünket örök bajvívásra,
 Emlékezni, tenni.

Jeltelen sírjokból e napon kiszállnak,
 Körültünk lebegnek a dicsőült árnyak,
 Vértanúk és hősök,
 Buzdítnak, hogy szentelt nyomaikban járjunk,
 Boldogabb jövőt is csak magunktól várjunk
 És legyünk erősek.

Mi pedig, kik ama kort még nem feledtük
 S dicső küzdelmében részünket kivettük
 Verejtékkal, vérrel,
 Mutassuk az útat bölesen intve, óva,
 Melyen viharúzótt nemzetünk hajója
 Biztos parthoz ér el.

S ha örök álomra hajtjuk le fejünket,
 A túlvilágra is kísérjen bennünket
 Hit és remény szava:
 Hogy rég elfelejtett hült poraik felett,
 Szabadsága szárnyán nagygyá emelkedett
 S felvirult a haza.

Lévay József.

Ünnepi beszéd.

Kedves Magyar Testvéreim!

1848. március 15. Kilencvenkét éve ma, hogy megráztad e népet. Hogy zúgó áradatként előntötted a Kárpátok és Adria közé ékelt hazánkat. S azóta minden évben megfürösztjük lelkünket benned.

De hát ki voltál te, mit hoztál, hogy jöttödre zászlódísztt öltött az utca, hogy megkondultak a harangok, imát mondott a pap, hogy gyermekeink kokárdát tűznek a keblükre, szívünk hangosabban dobban, lelkünkben fölriad az önérzet: Magyar-nak lenni!

Te voltál a magyar feltámadás!

Te meghoztad e népnek Szabadságát. E naptól kezdve szabad lett a jobbágy. Magának s nem földesurának dolgozott. Szabad lett a nemzeti gondolat, amely eddig idegen ellenőrzést nyögött. A falu népe részt kapott az ország sorsának intézésében. Te meghoztad magyar és magyar között az egyenlőséget.